I sag 5/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Finanzgericht Münster er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

MILCHFUTTER GMBH & CO. KG, Diepholz,

og

HAUPTZOLLAMT GRONAU

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i en forordning fra Rådet angående beregning af importafgifter for mælk og mejeriprodukter og af en forordning fra Kommissionen om metoden til bestemmelse af lactoseindholdet i blandfoder, indført fra tredjelande, idet fortolkningen ønskes til brug for beregningen af de monetære udligningsbeløb, der skal opkræves for blandfoder,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden M. Sørensen, dommerne P. Pescatore og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er afgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF's Domstol, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Milchfutter GmbH & Co. KG, Diepholz, importerede den 14. og 20. januar

samt den 19., 20., 25., 26. og 27. marts 1975 flere partier mælkeerstatningsfoder (blandfoder) til opfedning af kalve fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland. Foderblandingen havde et stivelsesindhold på mindre end 10 vægtprocent som omhandlet i position 23.07 B I a) i den fælles toldtarif.

Firmaet lod varerne toldbehandle ved Zollamt Oeding med henblik på overgang til fri omsætning. Det angav dem under position 23.07 B I a) 3 i den fælles toldtarif (tilberedt dyrefoder med indhold af stivelse og indhold af mælkeprodukter på 50 vægtprocent og derover, men under 75 vægtprocent).

Zollamt Oeding tariferede varerne under position 23.07 B I a) 4, fordi den havde et indhold af mælkeprodukter, der var højere end 75 vægtprocent. Denne tarifering skete i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 om fastlæggelse af produktgrupper og af de særlige regler vedrørende beregning af importafgifter for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (I), s. 191; org.ref. JO L 151, s. 3). I denne artikel bestemmes, at indholdet af mejeriprodukter i de under position ex 23.07 B henhørende produkter bestemmes ved at multiplicere indholdet af lactose pr. 100 kilogram af det pågældende produkt med koefficienten 2. Endvidere henviste Zollamt til Kommissionens forordning nr. 1216/68 af 9. august 1968 om metoden til bestemmelse af lactoseindholdet i foderblandinger indført fra tredjelande (EFT 1968 (II), s. 414; org.ref. JO L 198, s. 13).

Følgelig opkrævede Zollamt Oeding monetære udligningsbeløb med en sats på 169,90 DM pr. 1 000 kg egenvægt for den i januar 1975 stedfundne import og 149,40 DM for den i marts stedfundne import i stedet for 127,40 DM, henholdsvis 112,10 DM.

Firmaet Milchfutter påklagede denne afgiftsansættelse til Hauptzollamt Gronau, der afviste klagen den 25. august 1975.

Herefter indbragte firmaet den 19. september 1975 sagen for Finanzgericht Münster. Denne rets fjerde afdeling har ved kendelse af 29. september 1977 udsat sagen og i henhold til EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

1. Er det det »indhold af mælkeprodukter«, der følger af anvendelsen af artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 (EFT 1968 (I), s. 191; org. ref. JO L 151, s. 3) og artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1216/68 af 9. august 1968 (EFT 1968 (II), s. 414; org.ref. JO L 198, s. 13), der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb, som skal opkræves for blandfoder henhørende under position 23.07 B I a) 3 eller 23.07 B I a) 4 i den fælles toldtarif, som blev importeret fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland i perioden fra januar til marts 1975?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

   Er det det »faktiske« indhold af mælkeprodukter, der er bestemmende?
3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

   Følger det af fællesskabsretten, efter hvilken metode det faktiske indhold af mælkeprodukter skal bestemmes?
4. Er EØF-udførselslandets tarifering bindende for EØF-indførselslandet inden for rammerne af ordningen med monetær udligning?

Kendelsen fra Finanzgericht Münster blev registeret på Domstolens justitskontor den 5. januar 1978.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF's Domstol har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber indgivet skriftlige indlæg den 9. marts 1978, og sagsøgerne i

hovedsagen, firma Milchfutter, har indgivet sine indlæg den 15. marts 1978.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 12. april 1978 har Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1, henvist sagen til anden afdeling.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

Firma Milchfutter GmbH & Co. KG, sagsøgerne i hovedsagen, har anført, at tvisten er, om mælkeerstatningsfoder, der er omfattet af position 23.07 B I a), skal tariferes under underposition 3 eller 4. Sondringskriteriet mellem disse to underpositioner er varens indhold af mælkeprodukter. Sagsøgerne har under hovedsagens behandling ført bevis for, at den omstridte vare har et indhold af mælkeprodukter på under 75 %. Spørgsmålet er, om dette faktiske indhold er uden betydning i den forstand, at det kun er det fiktive indhold, således som dette beregnes efter artikel 11 i forordning 823/68, der skal være afgørende.

a) Det må afvises, at det er det indhold af mælkeprodukter, der fremkommer efter anvendelsen af artikel 11, stk. 1, i forordning 823/68 og artikel 1 i forordning nr. 1216/68, der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb i Fællesskabets interne varehandel.

Artikel 11 i forordning 823/68 er en ren importafgiftsregel. Forordning nr. 823/68 har sit grundlag i artikel 14, stk. 6, i Rådets forordning nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (I), s. 169; org.ref. JO L 148, s. 13). Denne bemyndigelsesforskrift indeholdes i afsnit III, der udelukkende omhandler handelen med tredjelande.

De særlige bestemmelser for beregningen af importafgift kommer helt klart til udtryk i betragtningerne til forordning nr. 823/68, hvor det anføres, at der ved beregningen »må tages hensyn til et som en fast størrelse bestemt stivelsesindhold og et som en fast størrelse bestemt mejeriproduktindhold«. Herved skal det lavest mulige stivelsesindhold og det højst mulige mejeriproduktindhold lægges til grund. Det kommer her klart til udtryk, at det er beskyttelseshensyn, der ligger til grund for den valgte beregningsmetode. Af betragtningerne til forordning nr. 823/68 fremgår det også tydeligt, at mælkebestanddelene har en væsentlig større indflydelse på dannelsen af fabrikationsprisen end kornbestanddelene. Dette er grunden til, at Rådet i artikel 11, stk. 1, i denne forordning har bestemt, at indholdet af mejeriprodukter i de under underposition ex 23.07 B henhørende produkter bestemmes ved at multiplicere indholdet af lactose med koefficienten 2. Hermed har Rådet skabt et andet grundlag for beregning af importafgiften, end hvad der følger af toldtariffen. Tariferingen af et produkt under position ex 23.07 B retter sig efter produktets faktiske indhold af mælkeprodukter, medens det efter forordning nr. 823/68 er det fiktive indhold, der er afgørende. Det afgørende hensyn har her været beskyttelsen af fællesmarkedet over for import fra tredjelande på den måde, at importafgiftsberegningen sker på grundlag af det højst mulige indhold af mælkeprodukter. Kommissionen har lagt det faktiske indhold af mælkeprodukter til grund ved fastsættelsen af restitutionerne til gennemførelse af Rådets forordning nr. 876/68 af 28. juni 1968 om fastsættelse af de almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for mælk og mejeriprodukter og om kriterierne for fastsættelse af restitutionsbeløbet (EFT 1968, (I), s. 226; org.ref. JO L 155, s. 1).

De særlige regler for importafgifter har ingen betydning for tariferingen efter

den fælles toldtarif. Hvis det efter artikel 19 i forordning nr. 804/68 er den fælles toldtarifs bestemmelser, der skal finde anvendelse på tariferingen af produkter under den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, så kan denne tarifering kun have betydning for told. For importafgifter kan bestemmelsen kun have vejledende betydning.

Disse principper finder også anvendelse ved beregningen af monetære udligningsbeløb. Disse beløb har ikke samme funktion som importafgifterne. Importafgifterne er et led i beskyttelsen af fællesskabspræferencen, medens udligningsbeløbene må anskues som en justerende faktor i forhold til svingninger i ubestandige valutakurser, der kan fremkalde forstyrrelser i samhandelen med landbrugsprodukterne i henhold til de fælles markedsordninger, der bygger på fælles priser. Det er ikke i overensstemmelse med formålet med de monetære udligningsbeløb, at varen bedømmes efter de samme bestemmelser, særligt efter den fælles toldtarifs nomenklatur, både med henblik på beregning af importafgifter og monetære udligningsbeløb. Artikel 11 i forordning nr. 823/68 tjener kun det særlige formål at beregne importafgiften. I modsætning hertil må de monetære udligningsbeløb ikke være højere end absolut nødvendigt for at udligne de valutamæssige foranstaltningers virkning på prisen på de basisprodukter, for hvilke der er fastsat interventionsforanstaltninger. Mælkeerstatningsfoder er et såkaldt følgeprodukt som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b) i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 (I), s. 231; org.ref. JO L 106, s. 1). Det følger altså af denne forordnings formål og klare forskrifter, at det ikke er det størst mulige men det faktiske indhold af mælkeprodukter, der skal lægges til grund ved beregningen af de monetære udligningsbeløb. Dette gælder i særdeleshed, når den i forordning nr. 823/68 indeholdte metode til beregning af lactoseindholdet fører til urigtige resultater ved mælkeerstatningsfoder, når produktet også er blevet tilsat vallepulver.

Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 139, s. 37) sondrer mellem monetære udligningsbeløb i samhandelen med tredjelande på den ene side og i samhandelen inden for Fællesskabet på den anden side. I samhandelen med tredjelande bestemmer forordningen, at det er bestemmelserne vedrørende told eller importafgifter, der skal anvendes på de monetære udligningsbeløb. En sådan regel gælder dog ikke for den interne fællesskabshandel. Dette er ikke i strid med princippet om, at en vare i toldmæssig henseende skal tariferes uafhængigt af sin oprindelse. Tariferingen sker ud fra varens objektive kendetegn og egenskaber, selv om der af særlige grunde kan gøres undtagelser, eksempelvis hvor der foreligger en særlig beregningsmetode for importafgiften. Sådanne særlige betingelser er dog altid undtagelser og finder kun anvendelse inden for de rammer, i hvilke de udtrykkeligt er blevet sat. I reglerne for monetære udligningsbeløb i den interne fællesskabshandel er der hverken nogen direkte eller indirekte henvisning til artikel 11 i forordning 823/68.

Selv om der fandtes en sådan henvisning, ville en beregning af monetære udligningsbeløb for mælkeerstatningspulver i henhold til artikel 11 i forordning nr. 823/68 være i strid med forbudet mod forskelsbehandling og princippet om ensartede beregningsmetoder i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3.

Firma Milchfutter og den hollandske eksportør ville i nærværende tilfælde blive diskrimineret i forhold til tyske

producenter af mælkeerstatningsfoder, såfremt de ved eksport, henholdsvis import af mælkeerstatningsfoder ikke blot måtte betale monetære udligningsbeløb efter det faktiske indhold af mælkeprodukter, men også efter et fiktivt indhold. Forskellen er betragtelig. Det drejer sig om en afgift med tilsvarende virkning som told, der således ikke kan betragtes som en justering af usikre valutakursers svingninger.

I øvrigt følger det af EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, tredje afsnit, at en fælles prispolitik bør baseres på fælles priser og ensartede beregningsmetoder. Hvis ordningen vedrørende de monetære udligningsbeløb skal udgøre en undtagelse fra dette princip med fælles priser, så må undtagelsen i hvert fald begrænses til det faktiske indhold af mælkeprodukter.

b) Det andet spørgsmål må besvares bekræftende. Domstolen har bestemt, at af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en effektiv forvaltning er det produkternes objektive kendetegn og egenskaber, der er afgørende for deres tarifering efter den fælles toldtarif, for så vidt der ikke foreligger særlige henvisninger eller omstændigheder. Kapitel 23 i den fælles toldtarif, i særdeleshed de supplerende bestemmelser til kapitlet, indeholder ingen afvigende tariferingshenvisninger.

c) Beregningen af indholdet af mælkeprodukter i blandfoder må ske efter tekniske og kemiske, videnskabelige metoder og principper. I nærværende tilfælde kunne man helt klart og ubestrideligt godtgøre — ved hjælp af de harmoniserede analysemetoder, der indeholdes i Rådets direktiv af 20. juli 1970 om indførelse af fællesskabsprøveudtagningsmåder og -analysemetoder, for så vidt angår den officielle kontrol med foderstoffer (EFT 1970 (II), s. 471 org.ref. JO L 170, s. 2) — at det omhandlede foderstof indeholdt mindre end 75 % mælkeprodukter. Summen af sukkerindholdet bortset fra lactose, fedtindholdet og stivelsesindholdet androg mere end 25 %, hvorfor indholdet af mælkeprodukter nødvendigvis må være mindre end 75 %.

d) Den hollandske eksportør havde modtaget monetære udligningsbeløb på grundlag af position 23.07 B I a) 3 i den fælles toldtarif, hvorimod de tyske toldmyndigheder havde opkrævet monetære udligningsbeløb på grundlag af position 23.07 B I a) 4, en position, der medfører et betydeligt højere beløb. Kommissionen er bekendt med disse vanskeligheder. Den har i forordning nr. 1556/77 af 11. juni 1977 (EFT L 173, s. 10) til ændring af forordning nr. 1380/75 bestemt, at varemodtageren ved toldbehandlingen til overgang til fri omsætning skal angive samtlige for beregningen af det monetære udligningsbeløb nødvendige oplysninger. Denne forordning sætter ikke spørgsmålstegn ved princippet om, at det er eksportlandets tarifering, der er afgørende. Dette princip har sin begrundelse deri, at kontrollen i eksportlandet er nøjagtigere og effektivere end i EF-importlandet, at det monetære udligningsbeløb efter artikel 2 a i forordning nr. 974/71 kan udbetales af den eksporterende medlemsstat, og at det må tilstræbes at anvende de principper, der kan udledes af Domstolens retspraksis vedrørende sundhedspolitimæssige forskrifter på de monetære udligningsbeløb, hvorefter det er undersøgelserne i afsenderlandet, der er afgørende.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har først anført, at den på importtidspunktet relevante forordning, Kommissionens forordning nr. 539/75 af 28. februar 1975 om fastsættelse af monetære udligningsbeløb samt af visse satser, der er nødvendige for deres anvendelse (EFT L 57, s. 2), ingen selvstændig nomenklatur anvender, men tager sit udgangspunkt i den fælles toldtarifs varebeskrivelse, der svarer til af-

giftsnomenklaturen. Hvad angår opkrævelse af monetære udligningsbeløb i forhold til tredjelande følger det af artikel 6 i Kommissionens forordning af 30. maj 1973 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 146, s. 1) og af artikel 6 i forordning nr. 1380/75, at det er de regler, der gælder for opkrævelse af told og importafgift, der skal anvendes ved opkrævning af monetære udligningsbeløb i forhold til tredjelande.

a) Den sondring, der gøres ved tariferingen af de forskellige foderstoffer inden for position 23.07 skyldes et forsøg på at forene modstridende økonomiske og forvaltningsmæssige hensyn med disse vares særegenheder samt de begrænsede muligheder, der findes med hensyn til tekniske undersøgelser af varen.

Inden for rammerne af de fælles prisordninger for landbrugsvarer er det umuligt, at tariferingen kan ske, uden at der tages hensyn til de mælkeprodukter, der indgår i blandfoderet. Ved siden af indholdet af kornprodukter er det afgørende for sådanne foderstoffers værdi og deres prisdannelse, hvilken mængde af hvilke mælkeprodukter (skummetmælkspulver, vallepulver, vallepulver, hvor sukkerindholdet delvist er fjernet, vallepulver tilsat sukker, ymerpulver, kærnemælkspulver, lactose, kasein, mælkeprotein), der konkret er medgået til produkternes fremstilling.

Det er toldmyndighederne i importmedlemsstaten, der skal foretage tariferingen af en bestemt vare med henblik på opkrævning af monetære udligningsbeløb. Ved denne tarifering kan disse myndigheder ikke lægge nogen anden vare til grund end den, der konkret er blevet importtoldbehandlet. Disse myndigheder må sondre mellem disse enkelte foderstoffer på grundlag af disses objektive fremtræden, beskaffenhed og sammensætning. Den sondring, som følger af toldtariffen, må nødvendigvis kunne anvendes af de nationale myndigheder ved deres kontrol og må ikke forudsætte økonomiske eller faktiske krav, der umuligt kan opfyldes.

Den kontrol, der gennemføres i den udenlandske produktionsvirksomhed under fremstillingen af blandfoderet, er ikke tilstrækkelig i så henseende. Kontrollen kan kun antages som tilstrækkeligt bevis, når det konstateres, at den importerede og den kontrollerede vare er den samme. Dette er kun undtagelsesvis muligt.

Ganske vist løser den af importlandets toldmyndigheder foretagne undersøgelse på grundlag af prøver af det importerede blandfoder problemet vedrørende overensstemmelsen mellem den undersøgte og den importerede vare, men dog ikke det problem, at en pålidelig kvantitativ analyse af disse prøver med henblik på at fastslå det konkrete og nøjagtige indhold af varens bestandelse af mælkeprodukter ikke er mulig.

Hvad angår de afgifter, der opkræves ved import fra tredjelande, er der fundet en løsning, der går ud på, at selv om toldtariffen sondrer efter indholdet af mælkeprodukter, så sættes toldvæsenet dog i stand til at gennemføre denne sondring i kraft af de supplerende bestemmelser, hvorefter det relevante indhold beregnes ved hjælp af en tilbageregning med faste størrelser på grundlag af det lactoseindhold, der kan påvises ved en analyse af foderstoffet (artikel 11 i forordning nr. 823/68 og forordning nr. 1216/68). Disse faste størrelser er tilstrækkelige til at skabe den prisudligning, der tilstræbes med importafgifterne. I medfør af disse størrelser kan importlandets toldmyndigheder og importøren sikkert og enkelt tarifere og med samme resultat beregne den skyldige afgift.

Der findes ikke nogen udtrykkelig regel, der bestemmer, at de enkelte foderstoffer under position 23.07 B I a)

skal afgrænses på samme måde ved beregningen af de monetære udligningsbeløb. Hensynet til retssikkerhed og retsenhed taler for at anvende den samme sondring, både hvad angår monetære udligningsbeløb og importafgifter. Så længe der ikke findes bedre undersøgelses- og erkendelsesmuligheder, er der faktisk intet andet valg.

De interesser og de faktiske hensyn, der eksisterer i forhold til importafgifterne, er principielt de samme, hvad monetære udligningsbeløb angår. Forordningerne om fastsættelse af monetære udligningsbeløb anvender den samme nomenklatur, som gælder for importafgifter. I begge tilfælde aktualiseres beløbet ved import til en medlemsstat. I forhold til tredjelande forhøjes eller nedsættes importafgifterne med det monetære udligningsbeløb, hvorved den endelige importafgiftsbyrde bestemmes. I nærværende sammenhæng er der ingen anden reel mulighed for at påvise indholdet af mælkeprodukter end efter den i forordning nr. 823/68 anførte metode. Heller ikke de monetære udligningsbeløb, der anvendes i den interne fællesskabshandel, kan beregnes efter andre kriterier. Ansvaret for den rigtige tarifering må stadig påhvile vedkommende toldmyndighed. Denne toldmyndighed må inden for sine mulighеders rammer gå ud fra den importerede vares beskaffenhed og sammensætning, når indholdet af mælkeprodukter skal beregnes. Heller ikke ville det være i overensstemmelse med den tilstræbte ensartede anvendelse af fællesskabsretten, såfremt indholdet af mælkeprodukter i én og samme vare principielt blev bestemt anderledes i handelen mellem medlemsstater end i handelen med tredjelande.

Fællesskabsretten var således ikke til hinder for, at vedkommende tyske toldmyndighed i året 1975 efterfølgende og ud fra faste størrelser og på grundlag af lactoseindholdet beregnede det relevante indhold af mælkeprodukter i et foderstof under position 23.07 B I a) til brug for beregningen af monetære udligningsbeløb i samhandelen med Nederlandene. Denne antagelse, der også støttes på praktiske hensyn, er accepteret af nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif.

b) Både af hensyn til retssikkerheden som af hensyn til den ensartede anvendelse af fællesskabsretten er det ikke alene ønskeligt, at toldmyndighederne i den enkelte medlemsstat behandler den samme vare ens uden hensyn til, om den importeres fra tredjelande eller fra andre medlemsstater, men også, at toldmyndighederne i de forskellige medlemsstater tariferer den samme vare på samme måde både ved import og eksport. Kommissionen har endnu ikke kunnet gennemføre, at alle medlemsstater anerkender andre medlemsstaters tariferinger som bindende. For nærværende er det stadig hver enkelt medlemsstat, der er kompetent med hensyn til tariferingen af et produkt, der er indført til eller udført af medlemsstatens område.

III — Mundtlige forhandlinger

Der er i retsmødet den 11. maj 1978 afgivet mundtlige indlæg af sagsøgerne i hovedsagen, firma Milchfutter, repræsenteret af advokat Dietrich Ehle, Køln, og af Kommissionen, der var repræsenteret af sin juridiske konsulet, Peter Kalbe.

Firma Milchfutter har anført, at der i hovedsagen må tages hensyn til Domstolens dom af 3. maj 1978 i sag 131/77 (Milac), hvori det statueres, at artikel 1 i forordning nr. 539/75 er ugyldig i det omfang, den fastsætter udligningsbeløb for handel med vallepulver. Heraf følger, efter sagsøgerne i hvert fald, at der må ses bort fra vallepulverets højere

indhold af lactose ved tarifering af blandfoder, der er fremstillet på grundlag af mælkeprodukter.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 15. juni 1978.

Præmisser

1 Ved kendelse af 29. september 1977, indgået til Domstolen den 5. januar 1978, har Finanzgericht Münster i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet fire præjudicielle spørgsmål vedrørende især fortolkningen af Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 om fastlæggelse af produktgrupper og af de særlige regler vedrørende beregning af importafgifter for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (I), s. 191; org.ref. JO L 151, s. 3) og af Kommissionens forordning nr. 1216/68 af 9. august 1968 om metoden til bestemmelse af lactoseindholdet i foderblandinger indført fra tredjelande (EFT 1968 (II), s. 414; org.ref. JO L 198, s. 13), idet disse spørgsmål er opstået i forbindelse med anvendelsen af position 23.07 B I a), nr. 3 og 4 i den fælles toldtarif.

2 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at det i hovedsagen sagsøgende firma i perioden fra januar til marts 1975 til Tyskland importerede flere partier blandfoder henhørende under position 23.07 B I a) fra Nederlandene;

med henblik på betaling af monetære udligningsbeløb angav sagsøgerne varen som henhørende under position 23.07 B I a) 3, der omfatter varer med indhold af mælkeprodukter på 50 vægtprocent og derover, men under 75 vægtprocent;

3 de tyske toldmyndigheder gik imidlertid ud fra artikel 11, stk. 1 i forordning nr. 823/68, der bestemmer, at »indholdet af mejeriprodukter i de under underposition ex 23.07 B henhørende produkter bestemmes ved at multiplicere indholdet af lactose pr. 100 kilogram af det pågældende produkt med koefficienten 2«, og tariferede varen under position 23.07 B I a) 4, der omfatter varer med indhold af mælkeprodukter på 75 vægtprocent og derover, for hvilke der skal betales et højere monetært udligningsbeløb end for varer henhørende under position 23.07 B I a) 3;

4 sagsøgerne i hovedsagen har bestridt denne tarifering under henvisning til, at den ved forordning nr. 823/68 fastsatte koefficient ikke kan finde anvendelse i samhandelen inden for Fællesskabet, da den er indeholdt i en forordning om beregning af importafgifter for produkter, der hidrører fra tredjelande;

da beregningsforskriften i artikel 11 i forordning nr. 823/68 således ikke kan finde anvendelse, skal varen ifølge sagsøgerne tariferes under position 23.07 B I a) 3 på grundlag af sit faktiske indhold af mælkeprodukter, der er lavere end 75 %;

med henblik på løsningen af dette problem har Finanzgericht forelagt fire sålydende spørgsmål:

1. Er det det »indhold af mælkeprodukter«, der følger af anvendelsen af artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 og artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 1216/68 af 9. august 1968, der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb, som skal opkræves for blandfoder henhørende under position 23.07 B I a) 3 eller 23.07 B I a) 4 i den fælles toldtarif, som blev importeret fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland i perioden fra januar til marts 1975?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

   Er det det »faktiske« indhold af mælkeprodukter, der er bestemmende?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

   Følger det af fællesskabsretten, efter hvilken metode det faktiske indhold af mælkeprodukter skal bestemmes?

4. Er EØF-udførselslandets tarifering bindende for EØF-indførselslandet inden for rammerne af ordningen med monetær udligning?

Vedrørende spørgsmålene nr. 1, 2 og 3

6 De forelagte spørgsmål må løses ud fra den forordning, der udgør grundlaget og de almindelige rammer for udligningsbeløbsordningen, nemlig Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 (I), s. 231; org.ref. JO L 106, s. 1);

7 i henhold til denne forordning artikel 1, stk. 1, kan medlemsstaterne

»a) ved indførsel fra medlemsstater og tredjelande opkræve

b) ved udførsel til medlemsstater og tredjelande yde

udligningsbeløb for de nedenfor anførte produkter og på de i det følgende fastsatte betingelser«;

i artiklens stykke 2 foreskrives, at de nævnte bestemmelser finder anvendelse »på produkter, for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer« og »på produkter, hvis pris er afhængig af prisen på de varer, der er nævnt . . ., og som hører under de fælles markedsordninger . . .«;

8 disse bestemmelser henviser således helt generelt til forskrifterne for de fælles markedsordninger for landbrugsvarer, hvad angår bestemmelsen af »de produkter«, der er omfattet af ordningen med monetære udligningsbeløb;

det er således i forordningerne om de forskellige markedsordninger for landbrugsvarer, i nærværende tilfælde i forskrifterne om markedsordningen for mejeriprodukter, at de regler skal findes, der bestemmer, hvilke produkter der er omfattet af ordningen med udligningsbeløb, idet der dog må tages hensyn til, at de omhandlede produkter beskrives ud fra den fælles toldtarifs positioner og underpositioner, hvortil der henvises såvel i landbrugsforordningerne som i forordningerne om fastsættelse af monetære udligningsbeløb, eksempelvis Kommissionens forordning nr. 539/75 (EFT L 57, s. 2), der var gældende på tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder;

9 i betragtning af denne henvisnings generelle karakter kan man ikke for en bestemt vares vedkommende undlade at anvende en speciel tariferingsforskrift som i artikel 11 i forordning nr. 823/68 eller i Kommissionens forordning nr. 1216/68;

en sådan undtagelse kan heller ikke retfærdiggøres ud fra det synspunkt, at de nævnte besemmelser kun er blevet vedtaget med henblik på handelen med tredjelande, eftersom det netop er formålet med artikel 1 i forordning nr. 974/71, at samtlige bestemmelser vedrørende de omhandlede produkter, herunder sådanne bestemmelser, der er affattet med henblik på Fællesskabets ydre handel, skal finde anvendelse på ordningen med monetære udligningsbeløb, idet disse bestemmelser er en integrerende del af de »fælles markedsordninger«, der omhandles i nævnte forordning;

10 der kan heller ikke tages hensyn til det af sagsøgerne i hovedsagen fremførte anbringende om, at den i artikel 11 i forordning nr. 823/68 fastsatte koefficient har en beskyttelsesfunktion, eftersom denne koefficient ifølge forordningens sjette betragtning alene skyldes det hensyn, at mælkebestanddelene i foderblandinger af korn og mælkeprodukter skal tillægges en rimelig værdi, eftersom mælkebestanddelene har »væsentlig større indflydelse på dannelsen af fabrikationsprisen end kornbestanddelene«;

11 endelig kan der heller ikke henvises til indhold og opbygning af Kommissionens forordning nr. 1463/73 af 30. maj 1973 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 146, s. 1), eftersom denne forordning i henhold til artikel 6 i sin egen grundforordning, forordning nr. 974/71, især skal omfatte de nærmere økonomiske og forvaltningsmæssige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med monetære udligningsbeløb;

under disse omstændigheder var der ingen grund til, at denne forordning henviste til bestemmelserne i artikel 1 i forordning nr. 974/71 angående fastlæggelsen af de produkter, der er omfattet af ordningen med de monetære udligningsbeløb, og angående disse produkters opdeling i den fælles toldtarifs kategorier;

det fremgår således, at artikel 6 i forordning nr. 1463/73, som sagsøgerne i hovedsagen støtter sig på, kun har den betydning, at den knytter betalingen af de monetære udligningsbeløb sammen med andre transaktioner, der i handelen med tredjelande gennemføres ved grænsen i henhold til den fælles toldtarif og landbrugsordningerne, medens artiklerne 7 til 15, for så vidt angår samhandelen inden for Fællesskabet, alene indeholder en række særlige økonomiske eller forvaltningsmæssige forskrifter, der ikke har betydning for varernes tarifering ved anvendelsen af monetære udligningsbeløb;

det kan derfor ikke gøres gældende, at der i forordning nr. 1463/73 findes en lakune, eftersom henvisningen i artikel 1 i grundforordning nr. 974/71 til de fælles markedsordninger og disses henvisning til den fælles toldtarifs positioner udgør en fuldstændig retlig ramme, der gør det muligt at tarifere varerne med henblik på anvendelsen af de monetære udligningsbeløb;

12 disse følgeslutninger forstærkes af den betragtning, at det i mangel af udtrykkelig modstående bestemmelse vil være uhensigtsmæssigt, at den fælles toldtarifs positioner anvendes forskelligt, alt efter om det samme produkt tariferes med henblik på opkrævning af told til brug for anvendelsen af de fælles markedsordninger eller til brug for ordningen med monetære udligningsbeløb;

13 det første spørgsmål vil herefter være at besvare således, at det er det »indhold af mælkeprodukter«, der følger af beregningsmetoden i artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68, der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb, som skal opkræves for blandfoder henhørende under position 23.07 B I a) 3 eller 23.07 B I a) 4 i den fælles toldtarif, som blev importeret fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland i perioden fra januar til marts 1975.

14 Herefter er det ikke nødvendigt at besvare spørgsmålene nr. 2 og 3.

Vedrørende det 4. spørgsmål

15 Der spørges ved det fjerde spørgsmål, om EØF-udførselslandets tarifering er bindende for EØF-indførselslandet ved beregningen af monetære udligningsbeløb;

det fremgår af sagsakterne, at årsagen til dette spørgsmål er, at den pågældende vare, der hidrører fra Nederlandene, efter det af sagsøgerne i hovedsagen anførte af de nederlandske myndigheder var blevet tariferet under position 23.07 B I a) 3, da der blev ydet monetære udligningsbeløb ved eksporten, hvorimod de tyske toldmyndigheder antog, at varen henhørte under position 23.07 B I a) 4.

16 På det tidspunkt, da dette spørgsmål opstod, indeholdt fællesskabsretten ingen forpligtelse, hvorefter en medlemsstats myndigheder skulle acceptere en anden medlemsstats tarifering af en vare;

under disse omstændigheder kunne importlandets toldmyndigheder frit tarifere en vare, såfremt disse myndigheder måtte antage, at varen i eksportlandet var tariferet på en måde, der ikke var i overensstemmelse med gældende fællesskabsretlige bestemmelser;

17 det fjerde spørgsmål vil herefter være at besvare således, at på tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder var EØF-udførselslandets tarifering ikke bindende for EØF-indførselslandet inden for rammerne af ordningen med monetær udligning.

Vedrørende sagsomkostningerne

18 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for Finanzgericht Münster, tilkommer det denne ret at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Finanzgericht Münster ved kendelse af 29. september 1977, for ret:

1. **Det er det »indhold af mælkeprodukter«, der følger af beregningsmetoden i artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 om fastlæggelse af produktgrupper og af de særlige regler vedrørende beregning af importafgifter for mælk og mejeriprodukter, der er bestemmende for størrelsen af de monetære udligningsbeløb, som skal opkræves for blandfoder henhørende under position 23.07 B I a) 3 eller 23.07 B I a) 4 i den fælles toldtarif, som blev importeret fra Nederlandene til Forbundsrepublikken Tyskland i perioden fra januar til marts 1975.**

2. **På tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder var EØF-udførselslandets tarifering ikke bindende for EØF-indførselslandet inden for rammerne af ordningen med monetær udligning.**

Sørensen Pescatore Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. juli 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

M. Sørensen
Formand for anden afdeling